

Kraljiček.

Kraljiček je ena izmed onih stvaric, ki jim pravijo ljudje »ljube živalce božje«. Zakaj neki?

V božični noči je spal kraljiček — ki pa takrat še ni bil to — v svojem gnezdecu. Tedaj je zaslišal — popolnoma slučajno seveda — tako na pol v sanjah, glas, ki je pripovedoval, da je prišel to noč na svet Jezušček, ki leži v Betlehemu v nekem hlevu v lesenih jasliah. Takoj je skočil kraljiček iz mehke pernice, raztegnil parkrat perotke in krenil v trenutku na potovanje. Urno ko veter je frčal, našel kmalu hlevce in Dete, se usel na rob jasele, se na vso moč vljudno priklonil in zaščebetal prav brhko pesmico kot pozdrav ljubkemu Detetu. Ko je pa opazil, kako slabo je trdo slamnato ležišče v jasliah, je urno končal svojo melodijo, smuknil skozi vrata in zginil. Iz gozda je jel prinašati v majhnem kljuncu na kupce mehkega mahu in vzel iz lastnega gnezda najlepšega puha, da pripravi novorojencu udobno ležišče.

Medtem ko je bil mali ptiček zunaj na delu, je pa prilezel izza starega tramovja debel grd pajek, spredel tenko nit in jel tkati svojo mrežo ob nji, ravno nad obrazom spečega Jezuščka. Prestrašena pomete mati Marija pajčevino proč; bala se je namreč, da bi utegnila priti tkanina otroku v oči in mu jih poškodovati. Toda pajek se za to ni zmenil; takoj je začel znova spletati svoje niti in kmalu je bila stkana nova mreža, ki je preprežala kot pajčolan otrokov obraz. To je videl kraljiček, ki je bil ravnokar prispel s kosmičen. ptičjega puha in ga zabasal v jasli. Ne da bi kaj povpraševal, je priskočil, odprl na široko kljunec — in že je bil pajek v njegovem želodcu. Marija je bila tega vesela; zahvalila se je malemu pomočniku in podelila v priznanje njemu in njegovi rodovini za večne čase naslov »kraljička«.

In tega nosi ves ponosen in srečen še dandanes.